

Knjiga proroka Daniela - broj osamdeset i šest

Proročko razotkrivanje: razumijevanje porasta znanja i poruke ponoćnoga vapaja

Jeff Pippenger

2024-02-19

Bavimo se usporedbom između pokreta prvoga i trećega anđela kako bismo bolje razumjeli što porast znanja simbolički predstavlja kada bude otpečaćen u vrijeme svršetka. Nastojimo pokazati da on predstavlja stupnjevanje istine koje na koncu doseže vrhunac kao kasna kiša, a to je poruka Ponoćnoga poklika. Kao simbol, „porast znanja“ proizlazi iz knjige proroka Daniela, i ondje je prepoznat kao proročko znanje koje iskušava i oblikuje dvije skupine štovatelja.

I reče: Idi svojim putem, Daniele, jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti i ubijeliti i biti prokušani; a bezbožni će činiti bezbožno; i nijedan od bezbožnih neće razumjeti; ali mudri će razumjeti. Daniel 12:9, 10.

Godine 1989. bilo je otpečaćeno „umnoženje znanja“ koje će na koncu pokazati dvije skupine štovatelja. Te su dvije skupine prikazane u kontekstu njihova odnosa prema poruci poznoga dažda. Zli ne prepoznaju niti primaju pozni dažad, a mudri ga prepoznaju i primaju. Stoga zli ne vide kada pozni dažad počinje padati, a on je počeo padati kada su se narodi razgnjevili 11. rujna 2001. Obraćali smo se vodstvu laodicejskog adventizma kako je predstavljeno u osmom i devetom poglavlju Ezekielu, a također i u dvadeset osmom poglavlju Izaije. U Izaiji su „ljudi podrugljivci“ „učinili laž“ svojim „utočištem“ i „sakrili“ se „pod prijevaram“.

Zato čujte riječ Gospodnju, vi podsmješljivi ljudi, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Jer vi ste rekli: Savez smo sklopili sa smrću i sa paklom smo u sporazumu; kad prođe preplavljujući bič, neće doći do nas; jer laž smo učinili svojim utočištem i pod prijevaram smo se sakrili. Izaija 28,14.15.

Drevni ljudi Jeruzalema posljednjih dana ne prolaze kušnju „počine i osvježenja“ koja je prikazana metodologijom „red na red“, što mudrima omogućuje da prepoznaju kasnu kišu posljednjih dana kroz povijesni prikaz kasne kiše u mileritskoj povijesti. Proročko obilježje „podrugljivih ljudi“ koje Izaija naglašava u tom odlomku jesu laži i neistina pod kojima su se skrivali i koje su sebi učinili utočištem. Stoga su, u vezi s kušnjom poruke o kasnoj kiši („počina i osvježenje“ koje nisu htjeli čuti), drevni ljudi Jeruzalema prihvatili laž.

Poruka o kasnoj kiši dolazi s raspravom, kao što je prikazano u drugom poglavlju Habakuka, kada tamošnji stražar pita Boga što treba odgovoriti u „raspravi“ svoje povijesti, jer riječ „ukoren“ u prvom retku drugoga poglavlja znači „raspravljao se s“.

Stat ću na svoju stražu i postaviti se na kulu; i motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. Habakuk 2,1.

Mudri tijekom rasprave o kasnoj kiši iznose istine predstavljene kao Millerovi dragulji, koje su ujedno temeljne istine što su ih mileriti prepoznali, utvrdili i iznijeli. Te su istine predstavljene kao Krist, Stijena vjekova.

„Neka oni koji stoje kao Božji stražari na zidinama Siona budu ljudi koji mogu vidjeti opasnosti prije naroda,—ljudi koji mogu razlikovati istinu od zablude, pravednost od nepravедnosti.

„Upozorenje je dano: ne smije se dopustiti da uđe išta što bi uznemirilo temelj vjere na kojem gradimo još otkako je poruka došla 1842., 1843. i 1844. godine. Ja sam bila u toj poruci, i od tada stojim pred svijetom, vjerna svjetlu koje nam je Bog dao. Ne namjeravamo maknuti svoja stopala s postolja na koje su bila postavljena dok smo iz dana u dan tražili Gospodina usrdnom molitvom, tražeći svjetlo. Mislite li da bih se mogla odreći svjetla koje mi je Bog dao? Ono treba biti kao Stijena vjekova. Ono me vodi otkako mi je dano.” Review and Herald, 14. travnja 1903.

Drevni ljudi iznose lažnu poruku kasne kiše, koju Izaija prikazuje kao „laž” i neistinu. U osmom poglavlju Ezekielia nalazi se povijest koja pokazuje kada se starješine Jeruzalema klanjaju suncu te su suprotstavljene onima koji u sljedećem poglavlju primaju pečat Božji. Treća gadost (naraštaj) predstavlja lažnu poruku kasne kiše, što je prikazano „naricanjem za Tamuzom”. U trećem naraštaju adventizma, koji je započeo 1919. godine, uvedena je „laž” u vezi s lažnim evanđeljem koje je W. W. Prescott javno iznio na Biblijskoj konferenciji 1919. godine. Ta je „laž” poseban predmet trećega naraštaja, a „laž” je lažni temelj lažne poruke kasne kiše, prikazane „naricanjem za Tamuzom”.

Važno je posvetiti vrijeme točnom prepoznavanju „laži” u proročanstvu, jer je „laž” glavni razlog zbog kojega laodicejski adventizam ne može vidjeti porast znanja 1989. godine. „Laž” je u tome što „svagdašnja” u knjizi proroka Daniela navodno predstavlja Kristovu službu u Svetišću. Proročki primjenjivati „svagdašnju” kao Kristovu službu u Svetišću lažna je i pogrešna proročka primjena, ali „laž” nije jednostavno samo prepoznavanje pogrešne identifikacije „svagdašnje” kao proročkog simbola; ona također predstavlja i „laž” koja tvrdi da se sestra White slagala s tom pogrešnom primjenom, a zatim se tom neistinom služi kako bi se pogrešna primjena uspostavila kao utvrđena istina.

Ispravno razumijevanje posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela unaprijed je predočeno u recima trideset do trideset i šest, a kada sestra White prepoznaje potpuno ispunjenje jedanaestog poglavlja Daniela, izjavljuje da će se „prizori slični onima opisanima” u recima trideset do trideset i šest „ponoviti.”

Primjena pogrešne definicije izraza „svagdašnja” proizvodi pogrešnu povijesnu strukturu. Povijest prikazana u jedanaestom poglavlju Danielove knjige, u recima trideset do trideset šest, uključuje uklanjanje „svagdašnje”. „Svagdašnja” je ili milleritska primjena, ili primjena Prescottta i Daniellsa. Ovisno o tome koja se primjena izabere, nastat će dvije različite povijesne strukture.

I mišice će stati na njegovoj strani, i one će oskvrnuti svetište sile, i ukinut će svagdašnju žrtvu, i postaviti će grozotu pustoši. Daniel 11:31.

Prema nadahnuću, proročka povijest prikazana u ovome retku, koja uključuje i trideseti redak te retke trideset i dva do trideset i šest, treba se ponoviti u četrdesetom do četrdeset i petom retku jedanaestoga poglavlja Daniela.

„Proročanstvo u jedanaestom poglavlju Daniela gotovo je doseglo svoje potpuno ispunjenje. Mnogo povijesti koja se odigrala kao ispunjenje ovoga proročanstva bit će ponovljeno. U tridesetom retku govori se o sili koja će se ‘ražalostiti’, [Daniel 11:30–36 citirano.]

„Prizori slični onima opisanima u ovim riječima odigrat će se.“ Manuscript Releases, broj 13, 394.

Redak u kojem nalazimo „svagdašnju žrtvu” jest trideset i prvi redak.

I mišice će stajati na njegovoj strani, i one će oskrnuti svetište sile, i ukinut će svagdašnju žrtvu, i postaviti će grozotu koja pustoši. Daniel 11,31.

„Mišice” u retku ustaju „na njegovoj strani”. „Mišice” su sila, kao što je sila i onaj za koga one „ustaju”. Upravo su „mišice” u retku te koje „stoje na njegovoj strani”, i „mišice” onečišćuju „svetište sile”, i „mišice” „ukidaju svagdašnju žrtvu”, a također su „mišice” te koje „postavljaju gnusobu pustoši”. U trinaestom poglavlju Otkrivenja zmaj, koji je poganski Rim, daje papinstvu tri stvari.

I zvijer koju vidjeh bijaše nalik leopardu, i noge joj kao noge medvjeda, a usta joj kao usta lava; i zmaj joj dade svoju silu, i svoje prijestolje, i veliku vlast. Otkrivenje 13,2.

Zvijer nalik leopardu sestra White poistovjećuje s papinstvom, a u dvanaestom poglavlju sestra White utvrđuje da je zmaj i Sotona, a također i poganski Rim.

„Dakle, premda zmaj prvenstveno predstavlja Sotonu, on je, u drugotnom smislu, simbol poganskoga Rima.“ Velika borba, 439.

U drugom retku trinaestoga poglavlja Otkrivenja poganski je Rim predao papinstvu svoju vojnu silu, svoje „oružje“, počevši s Klodvigom, kraljem Franaka (Francuske), godine 496. Poganski je Rim predao papinskom Rimu svoje sjedište vlasti godine 330., kada je car Konstantin napustio grad Rim i premjestio prijestolnicu carskog Rima u grad Konstantinopol. Poganski je Rim predao građansku vlast papinstvu godine 533., kada je Justinijan izdao dekret kojim je papinstvo označeno kao glava svih crkava i ispravitelj krivovjeraca.

U trideset i prvom retku „mišice” koje ustaju jesu vojne snage poganskoga Rima, koje su stale u obranu papinstva počevši s Klodvigom godine 496. Zbog toga čina papinstvo poistovjećuje Francusku kao „prvorodenca Katoličke crkve”, a ponekad i kao „najstariju kćer Katoličke crkve”. U trideset i prvom retku, nakon što je Konstantin godine 321. donio zakon o nedjelji, a potom godine 330. premjestio prijestolnicu iz grada Rima u grad Konstantinopol, nekoć nepobjedivo carstvo počelo se urušavati, dok su prve četiri sile truba iz osmog poglavlja Otkrivenja započele trajni rat protiv Rimskoga Carstva. Težište napada koje su izvodili barbari i Genserik bilo je usmjereno protiv grada Rima, koji je prije godine 330. bio „svetište snage” Rimskoga Carstva. Od godine 330. nadalje osvajačko ratovanje barbara trebalo je „oskrnuti svetište snage”, sve dok

„mišice” poganskoga Rima ne ustanu za papinstvo, počevši od godine 496.

Poganski Rim ne samo da je papinskoj vlasti pružio tri stvari, dajući joj vojnu silu, građansku vlast i sjedište grada Rima, nego je također uklonio i tri roga za papinski Rim.

Promatrao sam rogove, i gle, među njima izraste drugi, mali rog, pred kojim bijahu iščupana s korijenom tri od prvih rogova; i gle, na tome rogu bijahu oči kao oči čovječje i usta koja govorahu velike stvari. Daniel 7:8.

Tri roga koja su trebala biti „iščupana” u sedmom poglavlju Daniela predstavljala su tri glavne sile koje su se protivile usponu papinstva na vlast. Posljednji od ta tri roga bio je uklonjen kada su Goti bili protjerani iz grada Rima godine 538. Bili su istjerani iz grada po „mišicama” poganskoga Rima, jer su te „mišice” trebale postaviti papinstvo (grozotu pustoši) na prijestolje tada poznatoga svijeta godine 538.

Trideset i prvi redak jedanaestog poglavlja Daniela navodi četiri stvari koje će „mišice” (poganski Rim) učiniti. Trebale su „ustati” za papinstvo, kao što su to učinile godine 496. Trebale su oskrnuti „svetište sile”, kako je prikazano vojnim sukobima koji su se vodili oko grada Rima tijekom približno dvaju stoljeća. Trebale su „postaviti” papinstvo na prijestolje zemlje godine 538., a također su trebale „ukloniti svagdašnju”.

Hebrejska riječ prevedena kao „ukloniti” u retku (sur) znači „odstraniti”. Do godine 508. otpor poganstva koji je postojao u Rimskom Carstvu, a koji je djelovao kako bi spriječio uspon papinstva na vlast, bio je potpuno podvrgnut ili uklonjen.

Poistovjetiti „svagdašnju žrtvu” s Kristovom službom u Svetišu pogrešna je primjena, ali stvarno djelo koje je ostvareno u laodicejskoj adventističkoj povijesti, a koje je tu pogrešnu primjenu prepoznalo kao istinu, bilo je utemeljeno na određenoj „laži” koja se ostvarila u trećem naraštaju adventizma. Uputa sestre White da će se povijest redaka trideset do trideset šest ponoviti u konačnom ispunjenju jedanaestog poglavlja Daniela, učinila je nemogućim da „ljudi podrugljivci” koji vladaju Jeruzalemom nametnu tumačenje trideset i prvog retka, a da pritom istodobno ne odbace Duh proroštva.

„Ljudi podrugljivci” naučavaju da je papinstvo oduzelo pravo razumijevanje Kristove službe u Svetišu uvođenjem papinske mise, koja je krivotvorina Kristova djela u nebeskom Svetišu. Kad bi to bilo stvarno značenje izraza „svagdašnja služba”, tada bi „mišice” koje su ustale u trideset i prvom retku bile papinstvo, jer gramatička struktura retka zahtijeva da „mišice” budu sila koja uklanja „svagdašnju službu”.

Kako bi poduprli svoju zdjelu bajki, tvrde da je papinstvo (oružja) onečistilo Kristovo nebesko Svetište. Hebrejska riječ prevedena kao „svetište (miqdash) snage” jest ili pogansko svetište ili Božje Svetište. Da je Daniel htio izraziti da će Božje Svetište biti onečišćeno od strane papinstva, upotrijebio bi hebrejsku riječ „qodesh”, koja može predstavljati samo Božje Svetište. Gdje je, dakle, u Bibliji ili u Duhu proroštva zapisano da je nebesko Svetište ikada bilo ili da će ikada biti onečišćeno od strane papinstva?

Svakako, grijesi kršćana zabilježeni su u knjigama nebeskog Svetišta, ali ta činjenica ne znači da je Božje Svetište bilo onečišćeno. Čišćenje Svetišta predstavljalo je čišćenje zapisnih knjiga koje se nalaze u Svetištu. Nadalje, papinska vlast nikada nije bila kršćanska, stoga nikada nije bila unesena u knjige istražnoga suda. Jedini sud koji je prepoznat u vezi s papinstvom jest izvršni sud Božjega gnjeva.

„Mišice“ su također trebale „postaviti gadost koja pustoši“; koja bi to sila bila? Koju je silu papinstvo postavilo? I za koju je silu papinstvo ustalo već na samom početku trideset i prvoga retka?

Neuki u laodikejskom adventizmu, koji su svoj vječni život položili u ruke ljudi za koje je utvrđeno da ne mogu čitati zapečaćenu knjigu, možda se ugodno osjećaju dok im se takvom vrstom iskvarene biblijske primjene škakljaju uši, ali još je apsurdnije pokušavati povijest koju moraju prepoznati kako bi poduprli svoju zabludu uskladiti s posljednjih šest stihova jedanaestog poglavlja Daniela.

U povijesti koja je vodila do sloma Sovjetskog Saveza, za koji se može pokazati da je u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela prikazan kao kralj Juga, vojna sila Sjedinjenih Država stala je u obranu papinstva, dok je Ronald Reagan sklopio tajni savez s antikristom biblijskog proroštva. Time je označeno da je svaki protestantski otpor usponu papinstva bio obuzdan u Sjedinjenim Državama, kako je predloženo uklanjanjem otpora poganstva godine 508. Kralj Sjevera (papinstvo) u tom je odlomku najprije pomeo Sovjetski Savez 1989. godine, i to u savezništvu s „kolima“ i „konjanicima“, koji predstavljaju vojnu silu Sjedinjenih Država, a također i s gospodarskom snagom Sjedinjenih Država, prikazanom „lađama“.

Sjedinjene Države bile su „ruke“ koje su stale u obranu papinstva. Protestantizam je bio uklonjen, kao što je i otpor poganstva bio slomljen do godine 508. U četrdeset i prvom retku Sjedinjene Države bit će osvojene od papinstva, a Ustav Sjedinjenih Država, koji je „svetište snage“ Sjedinjenih Država, bit će oboren dok Sjedinjene Države postavljaju Kralja Sjevera (papinstvo) na prijestolje zemlje, kao što je to učinio poganski Rim 538. godine. Ako čitate članke na ovoj internetskoj stranici, tada možete preuzeti časopis Vrijeme svršetka i pročitati temeljitije izlaganje posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela, no mi sada jednostavno utvrđujemo da je poistovjećivanje „svagdašnje“ s Kristovom službom u svetištu pogrešna primjena simbola. To činimo kako bismo pokazali da je ta pogrešna primjena bila nametnuta laodicejskom adventizmu namjernom laži.

U sljedećem ćemo članku nastaviti razmatrati proročku laž.

„Nemamo vremena za gubljenje. Pred nama su vremena nevolje. Svijet je uzburkan ratničkim duhom. Uskoro će se odigrati prizori nevolje o kojima se govori u proročanstvima. Proročanstvo iz jedanaestoga poglavlja Daniela gotovo je doseglo svoje potpuno ispunjenje. Mnogo od povijesti koja se odigrala kao ispunjenje ovoga proročanstva ponovit će se.“

„U tridesetom retku govori se o sili koja će se ‘ožalostiti i vratiti se te gnjev iskazati protiv svetoga saveza; tako će učiniti; vratit će se i sporazumjeti se s onima koji napuštaju sveti savez.

I vojske će stajati na njegovoj strani, one će oskvrnuti svetište sile, ukinuti svagdašnju žrtvu i postaviti grozotu pustoši. A one koji bezbožno postupaju protiv saveza iskvarit će laskanjem; ali narod koji poznaje Boga svojega bit će jak i činit će velika djela. I oni koji su razumni među narodom poučit će mnoge; ipak će padati od mača i ognja, u sužanjstvu i od pljačke, mnogo dana. A kad budu padali, bit će im pružena mala pomoć; ali će im se mnogi pridružiti prijetrovno. I neki od razumnih past će da bi bili okušani, očišćeni i ubijeljeni, sve do vremena svršetka; jer je to još za vrijeme određeno. I kralj će činiti po svojoj volji; uzvisit će se i uznositi iznad svakoga boga te će govoriti čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se gnjev ne izvrši; jer će se izvršiti ono što je određeno.' Daniel 11:30–36.“

„Prizori slični onima opisanima u ovim riječima dogodit će se. Vidimo dokaze da Sotona brzo zadobiva vlast nad ljudskim umovima onih koji pred sobom nemaju straha Božjega. Neka svi čitaju i razumiju proročanstva ove knjige, jer sada ulazimo u vrijeme nevolje o kojemu je govoreno:“

„I u ono će vrijeme ustati Mihael, veliki knez koji stoji za sinove tvoga naroda; i nastat će vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda pa do toga vremena; a u ono će vrijeme biti izbavljen tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi. I mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskome probudit će se, jedni za život vječni, a drugi na sramotu i vječni prezir. I razumni će sjati kao svjetlost svoda; i oni koji mnoge obrate na pravednost kao zvijezde u vijeke vjekova. A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka: mnogi će tumarati amo-tamo, i znanje će se umnožiti.' Daniel 12:1–4.” Manuscript Releases, broj 13, 394.